

S5 OBALNI

Številka 9, Letnik XI

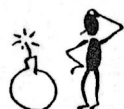
September, 2007

GLASILO RK Piran S59HIJ in

RK Jadran S59CST

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja :
Anka, S57ONE

S5 OBALNI

Številka 9, Letnik XI

September, 2007

GLASILO RK Piran S59HIJ in

RK Jadran S59CST

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni in odgovorni
urednik: Vili, S56ZTT

Urednik tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

Urednik informativnih
prispevkov: Valter, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
prelom strani:
Agar, S56RGA

Tisk: Rudi, S58RU

<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja :
Anka, S57ONE

V sredo, 19. septembra, se je na rednem letnem sestanku sestal uredniški odbor s5obalnega. Ugotovili smo, da žal zaradi takšnih in drugačnih razlogov nismo uspeli posebej obeležiti desetletnice izhajanja glasila (če bo možno, bomo to storili ob „enajstletnici“). Predebatirali pa smo tudi predlog, da bi S53Z memorial prešel nekako pod okrilje ZRS. S tem smo se sicer načelno strinjali, vendar pod pogoji, ki jih je predlagal Alen, S56C.

Glavna tema večera pa je bila prenovitev uredniškega odbora glasila. Novi glavni in odgovorni urednik je tako postal Vili, S56ZTT, novi tehnični urednik pa Agar, S56RGA. Želim jim veliko uspehov in zadovoljstva pri nedvomno uspešnem opravljanju uredniškega dela. Ob koncu urejanja glasila bi se še enkrat rad zahvalil vsem bralcem, avtorjem člankov in seveda sodelavcem uredniškega odbora za sodelovanje v času mojega urejanja. „Obalni“ gre naprej!

Gregor, s53ra

Tako, pa smo postavljeni pred eno težko nalogo. Prejšnjo sredo se je sestal uredniški odbor S5Obalnega. Naredili smo primopredajo poslov, kot bi se temu reklo. Tako sem jaz postal odgovorni urednik, Agar S56RGA pa je postal tehnični urednik. Prejšnjim urednikom smo podelili razrešnico, in se tako znašli na prepihu. To je tako, da je treba nadaljevati uspešno delo prejšnjih urednikov, ki so za časopis res poskrbeli. Po končanem uradnem delu smo zagrizli v pizze in dogodke, ki zadevajo lokalno radiamatersko skupnost. Tako nas je obiskal Goran S52P- predsednik ZRS in spregovoril o spremembah, ki jih želi vpeljati v njegovem mandatu. O konkretnih spremembah se

bomo pogovorili v posameznih klubih. Moji prvi vtisi o predlaganih spremembah so pozitivni.

Kmalu bo tudi 3Z memorial, za katerega so propozicije že na spletu. Po lepem lanskem uspehu ob prvi izvedbi lahko pričakujemo še bolj pestro dogajanje.

73's de Vili S56ZTT

SCC RTTY CHAMPIONSHIP 2007

To je bila moja prva tovrstna izkušnja na področju RTTY tekmovanj. Resnici na ljubo, digitalni načini radioamaterskega dela me niso nič kaj posebej zanimali. Pred dvema letoma, tam nekje koncem avgusta je bilo, sem v našem klubu srečala Robija, S57OWA, ko je delal SCC RTTY Championship. Toliko sem bila le radovedna, da sem šla »past zijala«, a Robi me je čisto mimogrede postavil za postajo in mi na kratko razložil, kako naj upravljam s programom MixW. Izzivu se pač nisem mogla upreti in sem v dveh urah, kolikor sem jih imela takrat na voljo, uspela vzpostaviti nekaj malega zvez. Takrat sem dnevnik poslala zgolj za »hec«, ker pa je vsa stvar izgledala še kar zanimivo, sem se odločila, da na naslednjem SCC RTTY contestu tudi zares tekmujem.

Žal mi lansko leto tega namena ni uspelo realizirati, saj nama s Stankom, S52RO, zaradi tehničnih težav ni uspelo pravočasno pripraviti komunikacijsko povezavo med PC-jem in postajo. Letos pa je šlo vse kot po maslu, povezava med PCjem in mojo malo postajo je že v fazi testiranja pred začetkom tekmovanja

delovala odlično. Vzpostavila sva nekaj običajnih zvez v RTTY in BPSK31 načinu, da sva skonfigurirala in preštudirala programsko opremo. Ker pa se je kontest odvijal zadnji vikend v avgustu, med tem ko smo še dopustovali na hrvaški obali, sva morala vso opremo in anteno (odločila sva se za multiband vertikalno anteno) odpeljati s sabo na dopust. Možnosti za postavitev antene v kampu, kjer smo dopustovali, so bile bolj slabe, zato sva jo morala postaviti dokaj nizko, le nekaj metrov nad tlemi. Vzpostavila sva kar nekaj zvez, tudi v CW in SSB načinu, med drugim sva se slišala tudi z našim svetilnikom S51LGT med svetilniškim vikendom.

Med samim kontestom sem z izhodnimi močmi tja do 90W (razen proti večeru v soboto, 25. avgusta, ko je večina drugih turistov v kampu gledala poročila na TV, sem iz vljudnostnih razlogov raje zmanjšala moč na 30W), pokrivala predvsem Evropo. Na vzhodni konec sem segala vse do azijskega dela Rusije, na zahodno stran pa do Severne Amerike. S številom vzpostavljenih zvez sem bila še kar zadovoljna, saj mi je uspelo narediti skoraj vse postaje, ki sem jih lahko sprejela. Z boljšo lokacijo antene pa bi bil verjetno rezultat še boljši. Večinoma sem delala na 14 MHz pasu, kjer sem zbrala večino zvez, na 7 MHz in 21 MHz pa sicer nekoliko manj. Delala sem po sistemu eno-urnega izmenjavanja pobiranja postaj s klicanjem CQ. Sprejem je bil bolj del tekmovanja odličen, le za krajše obdobje se je pojavilo nekaj motenj, verjetno atmosferskega izvora, vendar je bila to dobra priložnost (ali izgovor, kakor se vzame, hi!) za počitek oziroma ukvarjanje z našima »ta malima«. Vsega skupaj (aktivna sem bila cca. 16 ur) sem

uspela vzpostaviti 160 zvez, od tega je bilo 18 DX-ov.

Ne glede na to, kako sem se s točkami odrezala v tem contestu, pa sem bila s to prvo resnejšo izkušnjo kar zadovoljna. Trenutek ko band kar oživi od istočasnega klicanja množice postaj, je res nekaj posebnega in vznemirljivega. Prav tako kot je nekaj posebnega in vznemirljivo biti del tega. ☺

73's de Anka, S57ONE

9A/S57ONE/P

IZKUŠNJE Z GP NA V/U/SHF

Za rojstni dan sem dobil nov QRA lokator - JN65WM.

Kakor je vsem znano, ko se seliš, nimaš veliko časa za svoj konjiček. Torej - kako sodelovati na septembrskem VHF tekmovanju? V petek selitev sredstev. Postavljanje anten šele v soboto. Ker še ne poznam terena v okolici hiše in nisem bil siguren o višinah, je padla odločitev, da sodelujem na kontestu z vertikalno - kolinearno. Večkrat sodelujem na

tekmovanjih z vertikalkami. Ne smemo primerjati dela z yagico in dela s kolinearko, ampak lahko primerjamo kolinearko z nedelom. Boljše je nekaj, kot nič. Vertikalka na 144 MHz z 25W dovoljuje veze preko 300 km. Slišiš tudi bolj oddaljene korisponente, a antena in moč »te potolčejo«. Na 2 m lahko samo sodeluješ, deliš pike, a na dobro uvrstitev pozabi.

UHF - 25W - tu pa je zgodba nekoliko lepša. Korisponentov je manj. A če sodeluješ, se tudi uvrstiš. ODX je lahko tudi preko 400 km. SHF slika je še zanimivejša, vsaj za mene, ki sem delal iz centra Izole. Razdalje najdaljših vez so tudi preko 400 km. Yagice na teh frekvencah imajo zelo veliko elementov, torej so ozko usmerjene. Z vertikalno na 23 cm v »zabačenem kraju« lahko kaj slišiš, z yagico težje ali nič.

Če je QSO dogovorjen, te yagica zadovoljuje. Ko pobiraš, so boljši pogoji s kolinearko. Povzetek: iz novega QRA lokatorja, s klubsko vertikalno GP-6, na Septembrskem VHF tekmovanju narejenih 69 vez – 9055 točk – ODX 327 km. (Papiga še kliče, je šele 13:40)

73 S58RU

S50balni

ATV IARU contest 2007
08/09.09.2007

Po osemnajstih urah intenzivnega kontesta so rezultati sledeči:

en QSO – 11 km – točk 44 prebrana septembrska številka RR.

73 S58RU

MIRKOTOVE ZGODBE

RUŠITELJI

V idilični deželici nekje med Alpami, Jadranskim morjem in Panonsko nižino... je živelo in še živi indijansko ljudstvo, ki se imenujejo Radioamaterji, razdeljeno v plemena, ki jih imenujejo »radioklubi«. Leta in leta so mirno plačevali davek (imenujejo ga »kotizacija«) svoji Zvezi, vsaka dva meseca dobivali glasilo CQ ZRS (nekateri so ga brali, nekateri na njemu lupili krompir, nekaj posameznikov pa je vanj celo pisalo članke), oddajali signale s čudnih naprav, ki jih imenujejo »radijske postaje«, vsakih nekaj mesecev na Zvezo odnesli paket QSL kartic (vrsta trofej, ki jih vneta zbirajo), na hribih so celo v najhujših vremenskih pogojih, sredi zime, v snegu in ledu vzdrževali tako imenovane repetitorje in packet radio vozlišča, »klofali« v KVP (najbolj zagnani celo v mednarodnih tekmovanjih), enkrat letno pa so se zbirali pod lipo, (temu so rekli Konferenca ZRS), tam popili kakšno pivo, izvolili kakšnega od članov v Svet starešin (UO ZRS), pogodrnjali nad Mister Beanom, ki je skrbel za administrativne zadeve na Zvezi ter nekaj časa celo bili dežela z največjim številom radioamaterjev na število prebivalcev na svetu. Tudi Indijanci iz rezervata ob Rio Žani tam

pod Mt. Slavnikom so mirno premlevali stare bojne zgodbe ter malce godrnjali ob ugotovitvi, da se vrhovno vodstvo Zveze nekako vse bolj spreminja v »odtujen center moči«, ko je na posvetu pod lipo v Celju bil sprejet sklep, da na posvetu ne more govoriti prav vsak borec, temveč le tisti, ki ga izbere njegovo plemo, da govori v imenu vsega plemena.

In potem se je nekega dne v deželici pojavil strašni BRdavs. Bil je dober govorec ter je plemena uspel prepričati, da je ravno on najbolj poklican, da jih vodi v svetlo bodočnost. Svoj način vodenja je predstavil z učeno tujko »projektni management«, Zvezo pa pričel voditi kot podjetje in ne več kot prostovoljno hobistično organizacijo. Do njegovega prihoda so mladci, godni da postanejo borci, morali skozi vrsto zahtevnih preizkusov (med ljudstvom se je teh preizkusov prijelo ime »operatorski izpiti«), kjer so morali pokazati znanje sprejema in pošiljanja signalov (uradno se je to imenovalo »preizkus znanja telegrafije«) ter drugih potrebnih veščin, do naziva borca I. razreda pa so napredovali postopoma, skozi tako imenovane »operatorske razrede«. Pa je BRdavs, ki, med nami povedano, kot borec ni imel nobenih omembe vrednih izkušenj – bojda je opravil le najnižji, osnovni preizkus veščin ter se javno hvalil, da ga pošiljanje in sprejem telegrafskih signalov nikoli ni zanimalo – da bi na svojo stran pridobil čimveč golobrade mladeži, ki je šele čakala na sprejem med borce, preizkuse veščin ter posamezne stopnje do naziva borca I. razreda enostavno ukinit. Zadostoval naj bi le preizkus, če kandidat pri kosilu drži vilice v

levi in nož v desni roki. Tudi glasilo mu je postalo odvečno in predrago (treba je varčevati, pa naj stane kolikor hoče). Spremenil bi ga kar v podlistek, ki bi občasno izhajal kot priloga v nekem drugem, neborčevskem glasilu. In ne samo to! Svet starešin je izbral skupino najbolj izkušenih borcev, da pripravi novo, dopolnjeno izdajo Svete knjige (znane kot »Priročnik za radioamaterje«), pa se je vtikal v njihovo delo in povzročil, da je knjiga izšla z znatno zamudo.

Radioamaterji za pošiljanje svojih signalov uporabljajo tako imenovane antene, ki jih postavljajo na kovinske, pogosto pa tudi kar na preproste lesene toteme, ki jih imenujejo antenski stolpi. Pa so temne naravne sile (država) pod vplivom molitev raznih bioenergetikov skušale (in še poskušajo) omejiti tako postavljanje teh totemov kot njih višino, s tem pa omejevati stoletne pravice borcev in ogrozati njih obstoj. Radioamater brez antene ni več radioamater. Skušajte si predstavljati ribiča brez ribiške palice in mreže, krojača brez šivanke, čevljarja brez šila in kopit... Pa Zveza (svet starešin) in nje precdnik (etimološki pomen izraza izhaja iz glagola »cediti« (besede)) niso ukrenili ničesar, prav ničesar!

Indijanci iz rezervata ob Rio Žani ob vsem tem niso mogli molčati, in njihovem upravičenem revoltu so se pričela pridruževati še druga plemena ob rapalski meji ter celo neka plemena iz drugih delov dežele. Izpod Mount Slavnika so se dvignili glasovi, iz Idrije, Nove Gorice, Škofje Loke, Vrhnike, celo iz Lendave in Raven na Koroškem, za zamenjavo

precednika in njegovega oprode, za staro radioamatersko pravdo. Seveda smo takoj bili oklicani za zdraharje, za rušitelje... In seveda je precdnik vedel, da nas s tem ne bo utišal, seveda je vedel, da nam bo pod lipo na Ptuj prisluhnil še kdo. Napad je najboljša obramba. Vedel je, da smo vsi zelo občutljivi na to, kam gre in kje se porabi denar iz davkov (kotizacije), ki jih plačujemo Zvezi in zelo premišljeno je le dva dni pred srečanjem na Ptuj Mister Beana ovadil financarjem zaradi domnevnih finančnih nepravilnosti. Kar nekaj muh je ubil na en mah s to potezo – tistim, ki niso vedeli, kaj se skriva za našim »rogoviljenjem«, a bi nam utegnili prisluhniti je dal novo »kost za glodanje«, izvil je, vsaj začasno, orožje iz rok nadzornega odbora, ki je na srečanju nastopal proti njemu, pa še Mister Beana se je kanil znebiti, da bi na njegovo mesto postavil svojega oprodo ter tako še utrdil svojo oblast. Marsikdo je pri glasovanjih namesto že pripravljenih rdečih kartonov dvignil zelenega, marsikdo nam je tudi očital, da bi nas podprl, če bi nastopili s protikandidatom in jasno izdelanim načrtom (kot, da nas je zanimal prevzem oblasti – kar smo želeli doseči je bilo normalno delovanje Zveze). BRdavs je ostal v sedlu še nekaj mesecev, a plaz, ki smo ga rušitelji sprožili, le ni uspel ustaviti. Je pa žal Zvezo pustil v takšnih (sistemskih, medčloveških, itd) ruševinah, da je stanje danes prej slabše kot boljše kot ob njegovem sestopu.

Mirko, S57AD

ssObalni - Press

ČAS ZA SPREMEMBE

Po desetih letih rednega izhajanja, po 120 številkah, po neštetih urah zadovoljstva in predvsem tovariškega sodelovanja, je prišel čas, ko je prav, da se tisti, ki smo pri časopisu že od vsega začetka, malce umaknemo.

Ne smemo pozabiti, da je ideja, (in kasneje tudi prva številka, ki se je imenovala OBALNI HAM) da bi morda v naših krajih potrebovali nekakšen bilten, lokalno glasilo, zrasla na S53MA (danes S56C) zeljniku. Alen je za sodelovanje najprej navdušil Miloša, S51AG (danes S54G) in mojo malenkost. Takrat, leta 1997, je ta časopis naredil svoje prve, a odločne korake. Tukaj ne smem pozabiti na žal že pokojnega Žarka, S53BM, kasneje S53Z, ki je od samega začetka verjel v ta časopis in je v njem požrtvovalno sodeloval vse do svoje prerane smrti. Za ekspedit je skrbel Samo S55SR, tedaj S57NWG.

To je bil začetek, na katerega smo ponosni. Ker je očitno, da sem od prve ekipe ostal le še jaz, si bom vzel pravico, da v imenu stare ekipe zaželim novi posadki veliko dobrih člankov in veselja do dela, ki je, resnici na ljubo, včasih hudo naporno. Še posebno takrat, ko tik pred zaključkom redakcije pogledaš v mailbox in ugotoviš, da boš poleg vsega ostalega moral napisati še kakšen članek, takole Ad hoc...

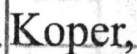
Skratka, hvala vsem starim, sedanjim in tudi novim sodelavcem: Fantje, vedite, da je to, kar se gremo, nekaj posebnega! Ni veliko klubov, ki to zmorejo...

Vanja, S59AV

Kratkovalovno tekmovanje

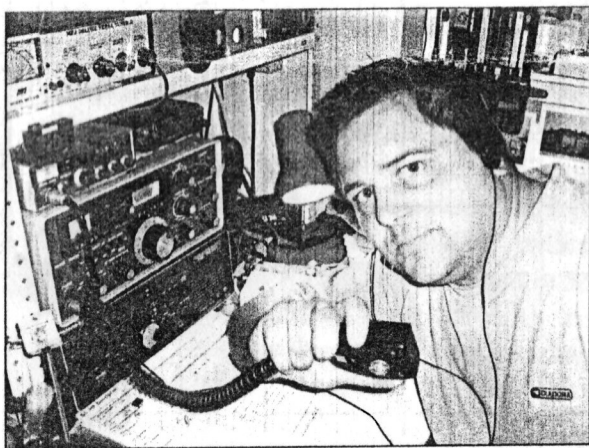
In memoriam Žarko Cink S53Z

S5 OBALNI
Glasilo Obalnih Radioamaterjev

"Stari" uredniški odbor: Valter S51VI, Vanja S59AV in Gregor S53RA (na fotografiji "manjkajo": Danijela, S57NKI, Rudi, S58RU in Anka, S57ONE)

In to je novi glavni urednik Vili S56ZTT

3Z Memorial

OPOMNIK ZA 3Z MEMORIAL TEKMOVANJE:

Vljudno vabimo vse licencirane S5 radioamaterje, da se udeležijo drugega tekmovanja "S53Z Memorial 2007", ki bo v nedeljo, 14.10.2007 (med 09.00 in 11.00 uro po lokalnem času).

Tekmovanje "S53Z Memorial" je organizirano v spomin na Žarka Cinka - S53Z (S53BM).

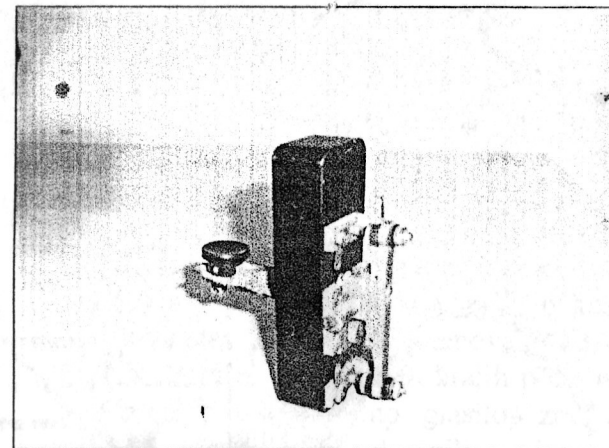
V spomin nanj in na njegov znameniti vzklík "Krasno!", vabimo vse licencirane radioamaterje, da obudijo spomin nanj in se udeležijo tekmovanja z druženjem na valovih. Naj se v dveh urah zopet sliši 3Z na valovih.

Organizator: S5 Obalni - Glasilo RK Koper in RK Piran.

Za dodatne informacije, vprašanja:
3z.memorial@gmail.com

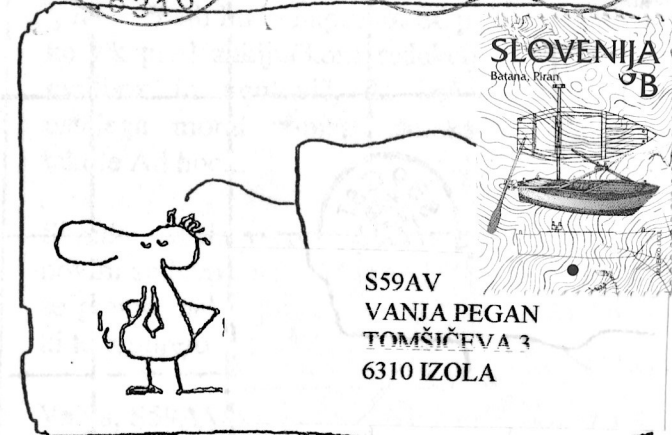
73 de
3Z MC Team

Gumb za marsikaj...lahko je tudi taster (iz zbirke S57LO)

...in uporabnik gumbov(iz arhiva S5O)

S59AV
VANJA PEGAN
TOMŠIČEVA 3
6310 IZOLA